

CIE AYELLEN PAROLIN/ RUDA asbl

WEG

Vuit ballarins i una pianista se submergeixen en una experiència transformadora que obre el camp de les múltiples identitats possibles. En aquest experiment coreogràfic deliberadament plural, extravagant, prolífic i tumultuós, Ayelen Parolin mostra els múltiples recursos de l'ésser humà, amb nombrosos moviments sovint extravagants, grotescos, complexos i alhora desacomplexats. Un joc constant de mutacions i relacions en l'espai, el temps i la materialitat, com també en la relació amb un mateix i amb els altres.

«Si la vida no té sentit, aprofitem per gaudir i buscar el plaer! No parlo d'un plaer pornogràfic, centrat en allò exterior, sinó d'un plaer interior, personal, minimalista, gairebé com una vibració d'energia essencial. En centrar-nos en aquesta manera de treballar —divertint-nos—, amb els intèrprets, vam intentar construir una dansa per a un mateix que pogués ser lliure, singular, autèntica, única i universal».

Ayelen Parolin, coreògrafa i ballarina, va néixer a Buenos Aires i actualment viu i treballa a Brussel·les. Ha estat intèrpret per a coreògrafs com ara Mathilde Monnier, Mossoux-Bonte, Jean-François Peyret, Mauro Paccagnella, Louise Vanneste, Alexandra Bachzetsis, Anne Lopez i Riina Saastamoinen. Des del 2004, Ayelen Parolin ha dut a terme un treball personal en què cadascuna de les seves creacions gira a l'entorn d'un motiu a partir del qual construeix l'escriptura coreogràfica.

L'argentina Lea Petra, formada en música clàssica, es va traslladar a Brussel·les, on va tenir una bona acollida per part de la crítica musical, que va destacar les seves transcripcions i els seus arranjaments per a piano solo, piano i orquestra, i violí i orquestra. Petra ha compost la música de nombrosos espectacles de dansa contemporània, teatre i circ, com també música instrumental.

10 I 11 D'ABRIL
DS 20:30 H. DG 18 H
SALA MAC
60 MIN

PROPER
ESPECTACLE

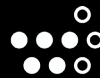
Del 16 al 18 d'abril
CIA VERO CENDOYA
Bogumer (o fills de Lunacharski)

Des del 2014 col·labora amb Ayelen Parolin i també ha treballat amb Thomas Hauert, Ivo Dimchev, la companyia de circ Circoncentrique i el Théâtre de la Vie a Brussel·les.

Ayelen Parolin ha estat convidada pel Mercat de les Flors i el col·lectiu escènic HOTEL per crear una nova peça per a la col·lecció ROOM de les HOTEL per a la temporada 2021/22.

Coreografia Ayelen Parolin / **Creació musical i piano** Lea Petra / **Intèrprets** Baptiste Cazaux, Bianca Zueneli, Daan Jaartsveld, Dan Mussett, Daniel Barkan, Jeanne Colin, Piet Defrancq (i Kinga Jaczewska) **Assistent coreografia** Julie Bougard / **Dramatúrgia** Olivier Hespel / **Disseny il·luminació** Laurence Halloy / **Regidoria** Gaspar Schelck / **Vestuari** Wim Muyliaert / **Producció i difusió** Gabriel Nahoum / **Administració i producció** Manon Di Romano / **Agraïments** Pierre C. Dauby, Sofie Durnez i Catherine Massin

Producció RUDA asbl i DC&J Création / **Coproducció** Charleroi danse, Théâtre de Liège, Tanz Im August; HAU Hebbel am Ufer, Atelier de Paris, i CDCN, Theater Freiburg (D) / **Estudis proporcionats per** Charleroi danse – La Raffinerie & Les Écuries, Studio Thor i Pianofabriek / **Amb el suport de** Federació Valònia-Brussel·les, Wallonie-Bruxelles International, Wallonie-Bruxelles Théâtre; Danse, Tax Shelter del Govern Federal de Bèlgica, Inver Tax Shelter, i Loteria Nacional

Wallonie - Bruxelles
International.be

TEMPORADA
2020/21

MERCAT DE LES FLORS

CASA DE LA DANSA

“¡En què s’han convertit, fora de tu, les obres terrenals, la vida tota entera al meu esguard! Quin tedi intolerable els lleures, les normals relacions, la vana confiança en vans plaers, devora aquesta joia, joia celest que procedeix de tu.”

Giacomo Leopardi

No hi ha res més grotesc que moure’s per plaer. Però, per què? Sovint es vincula el plaer amb el desig, amb el caprici, amb el descans, amb el triomf, amb la desgràcia, amb l’eufòria, amb el que és terrenal, sublim, mínim o indesxifrable, o amb l’absoluta gratuïtat d’un perquè sí. Tot això pot ser adjectiu de plaer i, tanmateix, *plaer* significa «pla», tot el contrari a la suggestió d’una corba tònica i pronunciada, tal com conviden a pensar les paraules anteriors. Potser perquè en assolir aquest estat aconseguim amansir una onada, una irritació o resistència que el precedeix? Tornem a la pregunta «quina forma té el plaer?». Hem assumit que el plaer és sinuós i mandrós, però també pot ser rabent i punxant com una vespa. Dionís ens va prometre un plaer desordenat, desobedient i antisistema *ante litteram* però, és que potser no hi ha plaer en el fet de descansar en la línia recta? O encara pitjor, no hi ha plaer en el fet d’obeir la melodia d’una cançó i abandonar-te i deixar que se t’endugui? Potser el plaer té més a veure amb sucumbir i ser deliberadament presos que amb fingir públicament que som lliures. Moure’s per plaer és deixar veure els grillons que formen la nostra columna vertebral i, tanmateix, tenir l’absurda sensació que ens els estem traient. Un moviment lliure i espontani, diuen. D’acord, si volem anomenar així la runa que, esfondrament rere esfondrament, ha des-construït el nostre cos. I de fet, abans d’arribar a la suposada llibertat de *WEG* (2019) o de *Wherever The Music Takes You II* (2019), Ayelen Parolin va transitar per un univers mecànic i obediència a *Heretics* (2014) o per una imatge de captiveri explícit a *La Esclava* (2015). Els intèrprets acaten les ordres amb la paradoxal recompensa d’alliberar-se ells mateixos, ja sigui a través de la construcció geomètrica de l’espai a *Heretics* o de l’exacerbació d’una identitat-vestit-estructura que atrapa la intèrpret Lisi Estaràs a *La Esclava*.

Ayelen Parolin va néixer a l’Argentina i després d’arribar a Europa l’any 2000 va començar a entrenar-se a Montpeller, on va encetar col·laboracions amb Mathilde Monnier, Jean-Francois Peyret, Mossoux-Bonté, Alexandra Bachzetsis, Mauro Paccagnella o Louise Vanneste. Tres anys més tard va presentar el seu primer treball coreogràfic i autobiogràfic, *25.06.76*. A partir d’aquí, va iniciar un treball de recerca que pivota entorn de l’interès per les contradiccions i les complexitats de ser un mateix. Aquest mantra absolut que la publicitat ha cosit amb cura en la nostra il·lusió de personalitat.

Ser un mateix, què significa. Un altre tema sense resposta que aquesta coreògrafa respon a batzegades, vinculant-lo estretament amb el terreny de la improvisació. Per a aquesta pràctica, Parolin té un còmplice, un amic-botxí que tracta l’intèrpret amb afecte i sense pietat: un piano que detona el moviment. Lea Petra l’interpreta amb un paper protagonista i definitori en els treballs d’aquesta coreògrafa, ja que exerceix el rol d’ancoratge i compromet l’intèrpret amb un present escènic. A més, el piano és un instrument que permet diferenciar la calma de l’atac i estableix un dispositiu directe que s’adreça tant al cos de l’intèrpret com al de l’espectador. L’exercici que planteja Ayelen Parolin a *WEG* és un treball rigorosament grotesc, que posa el focus en la gruta individual i col·lectiva, en la deformació cap endins, en el tumult interior. Cal que al piano s’assegui un còmplice: un amic-botxí que tracti l’intèrpret amb afecte i sense pietat perquè, al cap i a la fi, es tracta d’una exposició contínua de verborrea fugissera, subtil, fràgil i servera. No és fàcil ser constants en arenes movedisses. Per tant, el treball de Parolin s’aferria a cossos entrenats que repeteixen disfuncionalment els seus codis, recordant —potser inconscientment— l’impuls de salt, l’en dehora, la dissociació, la contracció i el release, traces de l’esforç, memòries de partitures que en algun moment es van aprendre. La riquesa d’aquesta proposta, però, no acaba aquí. És important l’ara, és important el context. A la memòria muscular i individual hem de sumar-hi una presència escènica coral, un focus cap a la col·lectivitat, cap a l’espai i, sobretot, cap a l’espai sonor. Reaccionar traint el cos tan bon punt m’ho digui una tecla de piano. Més o menys, i resumint de manera grotesca, aquest és l’exercici de Parolin. En la seva obra individual, *Wherever The Music Takes You II*, el compromís de totes dues parts encara és més palès. No es tracta de viatjar a través d’una improvisació lleugera i espurnejant, sinó de ser passatger d’un tren transsiberià en ple 1900, on és impossible escapar del xuc-xuc. Parolin ens porta per les seves vies a batzegades, obligant-nos a veure el mateix paisatge una vegada i una altra, marxa enrere i, en definitiva, de manera abrupta i subjectiva. És en la qualitat del clot, com ja va passar a *Maybe* (1983) de Maguy Marin, on rau la riquesa coreogràfica. Ballar des del plaer perquè és el plaer d’enganxar-se a una memòria corporal (o a la il·lusió de memòria) i revivre-la des del present. No es tracta d’un exorcisme, sinó d’un exercici de revitalització d’una traça del passat que passa el filtre del present, incloent-hi el lloc i el context, com un electroencefalograma muscular.

Carmen Gómez

Més informació a mercatflors.cat

CONSORCI FORMAT PER

AMB EL SUPORT DE

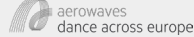
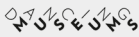
MITJANS COL·LABORADORS

COL·LABOREN

EN XARXA AMB ELS PROJECTES EUROPEUS

AMB ELS CIRCUITS DE CREACIÓ